

[Duetoft]

live det gamle tyskerhad, men man kan jo lige så godt være realistisk og sige, at med den fremdrift, der er i Tyskland, og som specielt kommer, når de har fået klaret en række problemer i det forhenværende DDR, vil det om nogle ganske få år være sådan, at tyskerne med fuld ret kan spørge: Hvorfor i alverden skal vi gå ind i en europæisk union, for vi styrer jo alligevel Europa? Der er ingen grund til, at vi går ind og underlægger os indflydelse andre steder fra.

Dér vil vi gerne med ind ved bordet. Dér vil vi gerne med ind og have medindflydelse på det, der foregår i Europa, og jeg synes også, man skal lytte til de kredse i Tyskland, der klart beder om at få lov at få en union i den forstand, at de ved, at historien så ikke kan gentage sig med et Tyskland, der forsøger at dominere resten af Europa.

Hvis man futter lidt rundt i fædrelandet og diskuterer EF, kan man ikke undgå at konstatere, at debatten undertiden er noget pudsigt. Der er specielt hos modstanderne fire argumenter, som i alt fald jeg møder den ene gang efter den anden. Det ene er, at man har for lidt tid til denne diskussion. Det andet er, at det hele er så uoverskueligt og uforståeligt. Det tredje er, at Unionen er udemokratisk og i øvrigt de riges klub, og det fjerde er, at nu nedlægger vi Danmark totalt. Nu er den danske identitet, Dannebrog, dronningen og alt det andet væk.

Det, jeg savner i disse diskussioner, er, at modstanderne anviser et alternativ til Unionen og ikke bare det luftkastel, som man også har forsøgt med i dag, nemlig at verden den 3. juni ser ud, ligesom den gør den 2. juni. Det er ikke alle modstandere, kan jeg sige til hr. Gade, som er så firkantede, men en række er det dog, og jeg synes, det var godt, at udenrigsministeren fik sat lidt fut i det.

Men til de andre fire argumenter skal jeg ganske kort sige, at der nok er nogle, der kan synes, der er for lidt tid op til denne folkeafstemning. Jeg havde da også gerne set, at den var blevet skubbet lidt, men man skal nu lade være med at undervurdere det, der faktisk er sket det sidste år eller halvandet. Der har været en ganske kraftig debat både om oplægget til Maastricht, om memorandummet osv. Det er ikke noget, der lige er startet for fjorten dage siden. Det har faktisk kørt i halvandet år, og

derfor har der været mulighed for at komme med i den grundlæggende diskussion.

Hvad angår det med det uoverskuelige, kan man jo bare sige, at de partier i Folketinget, der elsker folkeafstemninger, vil få at se, hvordan det går. Men det er vel ikke nødvendigvis så forfærdeligt, hvis de spørgsmål, der bliver sendt ud til folkeafstemning, er vanskelige. Det er man undertiden nødt til at gøre, og det er man altså også i dette tilfælde. Så hvis man sætter sig ned og læser alle 127 sider og tror, man skal kunne dem udenad til den 2. juni, kan det naturligvis godt give nogle problemer. Men vi håber, at befolkningen forstår, at det er de store linier, og det er de specialområder, man interesserer sig for, der er vigtige i denne sammenhæng.

Hvad angår det sidste argument, der kommer – det er det med den danske identitet – må jeg bare have lov at sige, at jeg synes, der er en meget smuk samklang med nogle gammeldags EF-modstandere, Den Danske Forening og andet godtfolk, som alle sammen er ved at samle sig sammen i en nynationalistisk fremmedhadende sammenslutning, som synes, at det hele er så forfærdeligt, for i Danmark kan vi jo det hele, og i Danmark er vi jo de bedste, og det er i hvert fald alle de andre, der vil være onde mod os.

I CD tror vi på, at vi er i et europæisk skæbnefællesskab – et fællesskab, som betyder, at når det går godt for Europa, kan det gå godt for Danmark, og når det går skidt for Europa, kan det gå skidt for Danmark. Vi er historisk afhængige, vi er også historisk-kulturelt afhængige. Langt de fleste strømninger i den danske kultur er i virkeligheden nuancer af en fælles europæisk kultur, og det kan man jo sætte sig ned og læse bøger om, hvis man vil det. Men at fremstille det, som om vi er uh så specielle, og at vi derfor kan stille os udenfor og ikke være med i det fællesskab, der er ved at blive skabt, er at stikke os alle blå i øjnene.

Jeg håber, at argumentet kan slå igennem, at den danske kultur bestemt kan overleve uden grænsebomme. Men den danske kultur kan bestemt også dø med grænsebomme, for det er op til os som danskere at fastholde det, vi føler er specielt. Og det kan vi få styrke til og samarbejdsånd til i den union, der er tale om her. I den vil det være muligt økonomisk og socialt at klare konkurrencen med de øvrige lande og